

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/46/2014
Identifikačné číslo spisu:	2014200130
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2014200130.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: U. L., O., proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Vájanského 2, 917 01 Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2013/00096 zo dňa 29. novembra 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/11/2014-18 zo dňa 02. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/11/2014-18 zo dňa 02. apríla 2014 p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vecne správne. Žalobca podal žalobu proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie č. ObU-TT-OVVS3-2013/11142 zo dňa 23.08.2013 tak, že výrok o zastavení konania nahradil novým výrokom, v zmysle ktorého došlo k zastaveniu konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Žalobca bol účastníkom priestupkového konania v pozícii navrhovateľa podľa § 72 písm. d) v spojení s § 68 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, avšak v priestupkovom konaní sa rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie plk. PhDr. U. U. PhD., riaditeľovi ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, pričom rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť žalobca ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu žalobcu, t.j. nezasahuje do právnej sféry žalobcu ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia. Podľa názoru krajského súdu, žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby, pretože žalobou napadnutým

rozhodnutím žalovaného, ktorým tento zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, nebolo rozhodnuté o žiadnych právach alebo povinnostiach žalobcu, takže tento nemôže byť ukrátený na svojich právach. Krajský súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽi/2/2011 zo dňa 30.03.2011 s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV ÚS/228/2011-9 zo dňa 02.06.2011.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.

II.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca odvolanie v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.). Uviedol, že riaditeľ ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou sa dopustil priestupku tým, že porušil zákon o slobodnom prístupe k informáciám č. 211/2000 Z.z. § 21a ods. 1 písm. b). Prvostupňový správny orgán priestupkové konanie zastavil z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná sa nestal, pretože zákonom stanovená osemďňová lehota na odpoveď na jeho žiadosť ohľadom prefotenia osobnej karty odsúdeného bola dodržaná. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol tak, že zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vo výroku tak, že skutok sa nestal, pretože porušenie zákonom stanovenej osemďňovej lehoty nie je priestupkom. Uvádza, že na riaditeľa podal aj trestné oznámenie, pričom prokuratúra jeho podnet odložila. Žiada preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o nastolenie poriadku a dohliadnutie, aby osoby, ktoré zneužili svoju právomoc boli exemplárne potrestané a žiada odškodné 10.000.000 €.

III.

Žalovaný využil svoje právo k odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadriť. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Uviedol, že napadnutým rozhodnutím žalovaného bol potvrdený právny názor prvostupňového orgánu, že konaním plk. PhDr. U. U. PhD., ako riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty priestupku podľa § 21a ods. 1 písm. b) zákona o slobodnom prístupe informácií a žalobca nebol ukrátený na svojich právach. Sám žalobca v odvolaní uvádza, že nechal postup prešetriť aj špeciálnou prokuratúrou, ktorá s jeho názormi nesúhlasila a konštatovala, že postup a napadnuté rozhodnutie bolo v súlade so zákonmi. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom krajského súdu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z dôvodov odvolania proti napadnutému uzneseniu

krajského súdu, po oboznámení sa s obsahom pripojeného súdneho a administratívneho spisu má za to, že krajský súd správne najskôr posudzoval, či žalobca je osobou oprávnenou na podanie žaloby v súlade s § 250 ods. 2 O.s.p., s ohľadom na tvrdené ukrátenie na právach. Aktívna procesná legitímácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p., ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní.

Súd v každej konkrétnej veci v intenciách citovaných zákonných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. V konaní podľa piatej časti O.s.p. súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu. Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv, alebo aj žiada ochranu svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je podaná neoprávnenou osobou.

Odvolací súd považuje za nesporné, že žalobca ako navrhovateľ bol účastníkom priestupkového konania podľa § 72 písm. d) v spojení s § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, v priestupkovom konaní sa však rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie plk. PhDr. U. U. PhD., riaditeľovi ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou a rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť žalobca ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu žalobcu, t.j. nezasahuje do právnej sféry žalobcu ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.

Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval vo svojich rozhodnutiach, „navrhovateľ, ktorý je účastníkom priestupkového konania na úseku práva na prístup k informáciám, nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia o priestupku, pretože rozhodnutie o priestupku inej osoby nespôsobuje ukrátenie na právach v jeho právnej sfére.“ (uznesenie NS SR, sp. zn. 3 SŽi/10/2009 zo dňa 20.04.2010, uznesenie NS SR 6 SŽi/2/2011 zo dňa 30.3.2011).

V zmysle zhora uvedených zákonných ustanovení a zásad, „pocit“ žalobcu o jeho poškodení na práve na informácie, je z hľadiska priznania aktívnej legitímácie na podanie žaloby pri zastavení priestupkového konania proti konkrétnej fyzickej osobe odlišnej od žalobcu, nepostačujúci a teda aj právne irelevantný. I keď konanie o priestupku bolo začaté na jeho návrh. Takto ani podľa názoru najvyššieho súdu v konaní nebolo osvedčené splnenie procesnej podmienky osoby oprávnenej na podanie žaloby - aktívnej procesnej legitímácie žalobcu, keď táto nebola podložená žiadnym konkrétnym tvrdením o ukrátení na právach, ktorému by korešpondovalo jeho subjektívne oprávnenie vychádzajúce z konkrétneho právneho predpisu, ktoré by ovplyvnilo právnu pozíciu žalobcu a zasiahlo do jeho právnej sféry alebo spôsobilo zmenu jeho právneho postavenia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, plne sa stotožniac s názorom krajského súdu, že žalobca nie je v tomto prípade osobou aktívne procesne legitimovanou na podanie žaloby v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.